

RYAN STECK SCHADUW SCHOT

EEN MATTHEW REDD THRILLER

Ryan Steck

Schaduwschot

Thriller

Vertaald door Gerda Lok-Bijzet

KokBoekencentrum Uitgevers • Utrecht

Vertaling: Gerda Lok-Bijzet
Ontwerp omslag: Mark Hesseling
Lay-out binnenwerk: Crius Group

ISBN 978 90 297 3734 0
ISBN (ebook) 978 90 297 3735 7
NUR 332
www.kokboekencentrum.nl

© 2025 KokBoekencentrum Uitgevers

Oorspronkelijk verschenen onder de titel *Lethal Range* bij Tyndale House Publishers.

© 2023 Ryan Steck

Alle rechten voorbehouden. Tekst- en datamining zijn niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

Uitgeverij KokBoekencentrum vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Voor de liefde van mijn leven, Melissa.
Er is niemand met wie ik liever mijn leven deel dan met jou.
Dank je wel voor alles wat je voor mij en onze kinderen doet.
Ik hou meer van je dan woorden kunnen omschrijven.

En voor baby Derhammer.
Je bent geliefder dan je beseft, kleintje.
Oom Ryan kan niet wachten om je te ontmoeten!

‘Wanneer je jezelf wilt wreken, graaf dan twee graven.’

- William Elliot Griffin

(gebaseerd op een traditionele Japanse spreuk)

I

Port de Pollença, Mallorca, Spanje

Voorlopig was het stil, maar dat zou niet lang zo blijven.

De drone was ongeveer zo groot als een kolibrie en minstens zo stil. Hij fladderde van boom naar boom en verschool zich achter de takken totdat zijn bestuurder vond dat het veilig genoeg was om verder te vliegen. Een observant met een scherpe blik zou er waarschijnlijk geen enkele moeite mee hebben om het kleine apparaatje te onderscheiden van een echte vogel. Gelukkig leken er in de omgeving van het doelwit weinig observanten aanwezig te zijn, met of zonder scherpe blik.

Vijfhonderd meter verderop, in de laadruimte van een bestelwagen met daarop het logo van een bloemenkoerier, zaten vier mannen gehurkt rondom een iPad Pro en keken naar de beelden die de 4K-videocamera van de drone uitzond. Drie van hen waren beëdigde agenten van het Amerikaanse Federal Bureau of Investigation en maakten deel uit van een snel inzetbare internationale eenheid voor terrorismebestrijding – het vliegteam. De vierde man – die donker haar had, en een brede borstkas en biceps die de stof van zijn zwarte Under-Armor-T-shirt deden spannen – werkte onder een exclusief contract voor het Bureau en was, op grond van zijn ervaring en de superieure opleiding die hij bij het Korps Mariniers had genoten, de leider van de achtkoppige tactische-operatie-eenheid van het vliegteam. Zijn naam was Matthew Redd.

Het scherm van de iPad toonde de achterzijde van een villa – een modern huis van glas en staal dat nogal uit de toon viel in de ruige, rotsachtige heuvels die uitzicht boden op Port de Pollença. De glazen wanden boden de bewoners van de villa een onbelemmerd uitzicht op de oostelijk gelegen baai, maar schonken de vier mannen in het busje ook een onbelemmerd uitzicht op het interieur van het huis.

‘Daar.’ Redd wees met zijn vinger naar het scherm. ‘Spoel eens een paar seconden terug.’

De man die de tablet vasthield – de inlichtingenanalist van het team, special agent Sean ‘Mac’ Fleetwood – tikte tegen het scherm en gebruikte de balk onderin om de video terug te spoelen, totdat Redd uitriep: ‘Stop hier. Kun je iets verder inzoomen?’

Het bevroren beeld toonde een zitkamer die was ingericht met een grote hoekbank en twee fauteuils. Toen het beeld vergroot werd, werden er twee figuren zichtbaar. Een van hen, overduidelijk een man, zat op de hoekbank en keek strak voor zich uit, recht in de camera. De andere persoon zat in een van de leunstoelen die tegenover de bank geplaatst waren. Hij zat met zijn rug naar het raam toe. Ondanks de verbazingwekkend hoge resolutie van de camera, zagen de mannen in het busje weinig anders dan een volle bos lichtblond haar.

‘Is dat hem?’ vroeg de derde man, special agent Bryan Tanaka.

Redd staarde een paar seconden naar het scherm. Hij was het enige lid van het vliegtteam dat het subject in levenden lijve had gezien. Sterker nog, hij had verleden jaar zelfs met de man gebruncht, maar toen hadden ze elkaar voornamelijk in de ogen gekeken.

Hij schudde onzeker zijn hoofd. ‘Het zou kunnen.’

‘Met zou kunnen neemt Kline geen genoegen.’

‘Ik weet het,’ zei Redd met een zucht. ‘Keer maar terug naar de livebeelden. Eens kijken of we hem vanuit een andere hoek kunnen bekijken.’ Hij reikte naar de headset die aan zijn tactische radio vastzat. ‘Damon, wanneer kan ik horen wat er daarbinnen gebeurt?’

De stem van special agent Damon Jones kwam krakend zijn koptelefoon binnen. ‘Ik stuur u de data onmiddellijk toe, baas.’

Jones zat in een boom even verderop in de heuvels, vlak achter de muur die het perceel van de villa afbakende, en bescheen een van de grote ramen met de onzichtbare straal van een infraroodlaser. De laser was een onderdeel van een geavanceerd af luisterapparaat dat de trillingen op het vensterglas kon lezen, op eenzelfde manier als waarop een grammofoonnaald de bijna microscopische afwijkingen in de groef van een vinylplaat kon lezen en deze vervolgens weer in geluiden kon transformeren – of, in dit geval, in een opmerkelijk getrouwe weergave van het gesprek dat in de villa plaatsvond.

Er verscheen een pop-upschermd op de tablet met een linkje naar de audiospeler. Fleetwood tikte op de link om de uitnodiging te accepteren, waarna het busje gevuld werd met het geluid van de ruisende wind. Na een tijdje nam de ruis af en maakte plaats voor de stem van iemand die praatte.

‘... willen we met Regeneron?’

Redd sloot zijn ogen om zich te concentreren en luisterde meer naar het timbre en de cadans van de stem dan naar dat wat er daadwerkelijk gezegd werd. Het was de stem van een man. Hij had een Europees accent dat lastig vast te stellen was.

‘Dat klinkt als Giroux,’ fluisterde Fleetwood.

Redd hief een vinger op, als teken dat ze stil moesten zijn.

Vervolgens klonk er een andere stem: ‘Laat het voorlopig maar even rusten. De slinger slingert uiteindelijk altijd weer terug.’

Redds ogen schoten open. ‘Dat is hem,’ zei hij zonder ook maar enige aarzeling. ‘Dat is Anton Gage.’

Vijftien maanden eerder wist Redd weinig meer over Anton Gage dan dat hij de Elon Musk van het biotechnologisch onderzoek was. Hij was meer dan alleen een pionier, hoewel hij dat ook absoluut was. De knappe en charismatische Gage was niet alleen obsceen rijk, hij had een niveau van beroemdheid bereikt dat met geld alleen niet te koop was. In plaats van grootse dromen na te streven op het gebied van ruimtereizen en planetaire veroveringen, richtte Gage zich op een meer gefundeerde en directere zorg, namelijk het vinden van een manier om de groeiende wereldbevolking van voedsel te voorzien, en wel via genetisch gemanipuleerde, hoogproductieve droogte- en ziekteresistente graangewassen.

Of althans, dat was wat hij beweerde.

In werkelijkheid wilde Gage geen einde aan de wereldwijde honger maken door meer voedsel te produceren, maar door het aantal hongerige monden terug te dringen. Zijn gesleutel aan het genoom was een onderdeel van een radicaal complot om de geboortecijfers in ontwikkelingslanden te verlagen.

Hoewel Gage zelf aanvankelijk bij niemand op de radar had gestaan, was de afdeling terrorismebestrijding van de FBI wel een andere sleutelfiguur in deze zaak op het spoor gekomen: een mysterieuze wetenschapper op het gebied van biowapens, die men alleen kende onder de codenaam Willow. Een eenheid van het Korps Mariniers was op missie gestuurd naar Mexico om Willow in zijn onderzoekslab gevangen te nemen, maar een hooggeplaatste mol op het Bureau had de wetenschapper voor het aankomende gevaar gewaarschuwd. Willow, die op bevel van Gage handelde, had niet alleen weten te ontkomen, maar ook nog eens een dodelijke ontvangst

voor de mariniers geregeld. Hierbij was de hele eenheid omgekomen... op één persoon na.

Matthew Redd.

Redds schuldgevoel over het feit dat hij zijn team in de steek had gelaten werd alleen overtroffen door zijn woede jegens de man die ervoor gezorgd had dat hij, zij het met de beste bedoelingen, niet mee kon op deze noodlottige missie. Die man, Gavin Kline, had nu de leiding over het Inlichtingendirectoraat van de FBI en was daarmee ook Redds baas, althans, daar waar het zijn werk voor het vliegtteam betrof.

Bovendien was Kline Redds biologische vader.

Ze hadden een ingewikkelde relatie met elkaar. Redds moeder, die overleden was toen Redd nog maar een kind was, had Kline nooit iets over het bestaan van zijn zoon verteld. Maar toen hij uiteindelijk achter de waarheid kwam, was het vaderschap wel het laatste waar de op de carrièreladder stijgende Kline tijd voor had. In plaats van ruimte te maken in zijn agenda, had Kline de jonge Matthew overgeheveld naar een van zijn oude oorlogsmakkers, een veehouder uit Montana genaamd Jim Bob Thompson – die door Redd altijd J.B. werd genoemd – en hem gevraagd om de opvoeding op zich te nemen.

Redd nam het Kline inmiddels niet meer kwalijk dat zijn marine-eenheid was omgekomen, maar hij had het de FBI-directeur ook nog niet helemaal vergeven. Er bevond zich een kloof tussen de beide mannen die, als het aan Redd lag, nooit overbrugd kon worden. Het enige wat hen op dit moment aan elkaar verbond was de jacht op Anton Gage.

Hoewel het Redd uiteindelijk gelukt was om Gage' kwade plannen te verijdelen, had de miljardair toch weten te ontsnappen en was hij het land uit gevlucht. Gavin Kline, die zich wel degelijk bewust was van de tactische bekwaamheid van zijn zoon, om nog maar te zwijgen van zijn vurige verlangen om de weegschaal van de gerechtigheid weer in evenwicht te brengen, had Redd ervan weten te overtuigen om zich op ad-hocbasis bij het vliegtteam aan te sluiten. En daarom zat Redd nu zo'n achtduizend kilometer van huis in de laadbak van een roomwit bestelbusje.

Hoe gretig hij ook was om het recht te laten zegevieren, wat Redd nog liever wilde, was een einde breien aan deze jacht. Hij wilde terug naar huis, naar Montana, waar het werk op de ranch zich nog sneller opstapelde dan de rekeningen die hij binnenkreeg. Maar belangrijker nog, thuis was de plek waar Emily en de kleine Matthew junior op hem wachtten.

Hij kon zich nog goed herinneren wat hij had gezegd, die eerste keer

dat Kline had geprobeerd hem voor het vliegtteam te werven.

Ik ben niet zoals jij, Gavin. Ik laat mijn vrouw en zoon niet in de steek om boeven te gaan vangen.'

Hij had hem willen kwetsen met zijn woorden, maar het was ook gewoon de waarheid geweest.

De pijn van zijn verlies begon langzaam weg te ebbten. In eerste instantie omdat zijn liefde voor Emily, zijn jeugdliefde, weer was opgebloeid en vervolgens omdat hun zoontje was geboren. Redd werd niet langer verteed door het verlangen om een soort van oudtestamentische wraak te nemen op Anton Gage – oog om oog, tand om tand. Er was simpelweg niet meer genoeg plek in zijn hart voor zowel liefde als de soort haat die ervoor nodig was om een mens op het pad van de vergelding te houden. Uiteindelijk had hij met Klines aanbod ingestemd, al was het alleen maar omdat hij maar bleef rondlopen met het gevoel dat de zaak nog niet was afgerond.

Maar nu hadden ze, na een maandenlange, meedogenloze zoektocht, hun doelwit eindelijk in het vizier. Achtenveertig uur eerder had een overboeking vanaf een in de gaten gehouden bankrekening op de Kaaimaneilanden alle alarmbellen bij het FBI-hoofdkwartier laten afgaan. Het geld was elektronisch overgemaakt naar een bank in Palma, de hoofdstad van het Spaanse eiland Mallorca. Ze hadden de man die het bedrag had opgenomen kunnen identificeren als Jean-Paul Giroux, de vermoedelijke financier van Gage. Zodra hij de bank had verlaten was hij naar een villa aan de andere kant van het eiland gereisd waar, zo vermoedden ze althans, zijn werkgever op dit moment verscholen zat.

Kline had onmiddellijk het vliegtteam bijeengeroepen en was begonnen aan de omvangrijke taak om contact te leggen met de Spaanse autoriteiten. Redd, die thuis in Montana was geweest toen het nieuws bekend werd, had geen andere keuze gehad dan met een commerciële luchtvaartmaatschappij te vliegen. Hoewel de rest van het team een voorsprong van twaalf uur op hem had, had hij al zodra het vliegtuig de grond raakte een sprintje getrokken.

Het vertrouwen dat ze Gage inderdaad in het vizier hadden was groot, maar niet absoluut. Noch Kline, noch de Spaanse autoriteiten wilden tot verdere actie overgaan zolang er nog geen sprake was van een honderd procent positieve identificatie. Omdat hij de enige van het team – en waarschijnlijk zelfs van het hele Bureau – was die Gage ooit ontmoet had, was Redds aanwezigheid daarom dubbel belangrijk.

Zonder verder ook nog maar een woord te zeggen trok Redd zich terug

uit de kring en verliet het busje. Eenmaal buiten haalde hij zijn door het Bureau aan hem geschonken Iridium-satelliettelefoon uit zijn zak en belde Kline.

‘Het is hem,’ zei Redd zodra de verbinding tot stand was gekomen.

‘Weet je het zeker?’ vroeg Kline.

Het was een onnodige vraag en Redd moest zich inhouden om de man geen sarcastische opmerking toe te bijten. Hij koos ervoor om even diep adem te halen en een stilte te laten vallen die gemakkelijk kon worden toegeschreven aan signaalvertraging en zei uiteindelijk: ‘Zo’n stem vergeet je niet zomaar.’

In feite was het niet zozeer het stemgeluid van Gage geweest dat Redd herkend had, maar de manier waarop de man gecommuniceerd had. Zijn lome, zelfverzekerde, bijzonder arrogante persoonlijkheid. ‘Het is hem,’ herhaalde Redd.

‘We kunnen het ons niet veroorloven om een misser te begaan,’ wierp Kline tegen. ‘We bevinden ons op glad ijs met de Spaanse overheid. Ze hadden dit liever alleen afgehandeld.’

Deze keer antwoordde Redd wel met een stilte, die zich secondenlang uitstrekte, totdat Kline uiteindelijk zei: ‘Goed dan, wat is je plan?’

‘We houden het KISS.’ KISS, *keep it simple, stupid*, was Redds standaard operationele procedure. Hoe minder bewegende onderdelen in een plan, hoe kleiner de kans op een catastrofale mislukking. ‘We wachten tot na middernacht en gaan in het donker het huis binnen.’ Redd wierp een blik op zijn horloge, dat hij tijdens zijn lange vlucht naar Barcelona verzet had naar de lokale tijd. ‘Het is hier nu half vier. Dat geeft ons nog negen uur om het doelwit te observeren. Om uit te zoeken wat voor soort beveiliging hij krijgt. En daarmee heb jij genoeg tijd om al jouw bureaucratische hobbels te nemen.’

Kline dacht even na en zei toen: ‘Oké. Ik ga ermee aan de slag, maar, en dat kan ik je niet vaak genoeg zeggen, je gaat onder geen beding tot actie over voordat je eerst groen licht van mij hebt gekregen. Begrepen?’

‘Ja,’ antwoordde Redd met alle respect die Kline volgens hem verdiende. Daarna hing hij op, zonder verder ook nog maar iets te zeggen.

Wat Redd betreft was Kline overdreven voorzichtig. Maar ja, dat was over het algemeen de neiging van mensen die de operationele kant van de zaak verlaten hadden om bureaucraat te worden. Hij vond het maar kinderachtig dat deurschoppers er zo massaal voor kozen om bonnenteller te worden.

Maar Klines overmatige voorzichtigheid was niet Redds enige zorg.

Gage kon nooit zomaar aan opsporing, laat staan aanhouding, ontsnappen zonder dat hij daar hulp bij kreeg. Of het nu kwam door de nonchalante veiligheidsprocedures bij internationale wetshandavingsinstanties of door informatie die verstrekt werd door hooggeplaatste dubbelagenten, Gage was er altijd in geslaagd zijn achtervolgers een aantal stappen voor te blijven. Er was genoeg reden om te denken dat het inlichten van de Spaanse autoriteiten er juist voor zou kunnen zorgen dat Gage onbedoeld geïnformeerd werd over het feit dat het net zich om hem heen begon te sluiten.

Redd schoof de satelliettelefoon in zijn zak en krom weer in het bestelbusje. 'Is er nog nieuws?'

Fleetwood schudde zijn hoofd. 'Er wordt vooral nog steeds heel veel gepraat. En geld heen en weer geschoven. Geheime hefboomfondsen, en zo.'

'Zijn er nog meer mensen binnen?'

'Daar lijkt het niet op, maar als hij beveiligers heeft, liggen die nu misschien wel te rusten. Ze moeten stil en onopvallend blijven.'

Terwijl Redd hierover nadacht, opperde Tanaka: 'Misschien is er wel niemand. Hij weet dat we naar hem op zoek zijn. Een entourage zou alleen maar meer aandacht trekken.'

'Dat zou onze taak wel een heel stuk gemakkelijker maken,' zei Fleetwood.

'Niets is ooit gemakkelijk,' zei Redd. 'Als we daar naar binnen wandelen zonder verzet te verwachten, zouden we nog weleens heel erg verrast kunnen worden.'

Gauw legde hij hun het tijdschema voor dat hij ook met Kline had besproken, waarna hij eraan toevoegde: 'Laten we de drone voorlopig maar naar beneden halen. Ik wil niet het risico lopen dat Gage of een van zijn mannen hem ontdekt. We houden de audiobewaking in stand totdat het donker wordt. Tanaka, kijk eens of je online ergens een plattegrond van de villa kunt vinden. Het lijkt een behoorlijk open ontwerp, maar we kunnen het maar beter zeker weten. We hebben nog meer dan genoeg tijd. We gaan deze inval repeteren totdat we het zelfs geblinddoekt kunnen, mocht dat nodig zijn.'

Terwijl Fleetwood, Tanaka en Jones de villa in de gaten bleven houden, maakte Redd het veertig minuten tellende ritje over het eiland naar de trainingsfaciliteit van het Nationale Politiekorps, gelegen bij het vliegveld

van Palma, waar de rest van het team paraat stond. Hij trof hen op de schietbaan, waar ze samen met vier schutters van de tactische elite Gruppo Especial de Operaciones, het Spaanse equivalent van het gijzelaarsreddingsteam van de FBI, met schietoefeningen bezig waren.

Kline had onderhandeld over het gebruik van de faciliteit als verzamelplaats, met het argument dat de jacht op Anton Gage een gezamenlijke operatie was. Het was een politieke keuze, geen tactische, en hoewel Redd wist dat de GEO-agenten minstens zo bekwaam waren als zijn eigen mannen, was hij ervoor beducht om ook het Spaanse team te moeten coördineren, vooral op zo'n korte termijn. Speciale missie-eenheden waren vooral succesvol omdat de individuen waaruit de teams bestonden honderden uren samen trainden, totdat ze uiteindelijk net zo goed op elkaar ingespeeld waren als de muzikanten van een orkest. Hij had met de regeling ingestemd omdat hij geen andere keuze had, maar nu de aanwezigheid van Gage was bevestigd, stond hij voor de extra uitdaging om een manier te bedenken om de Spaanse politie bij de operatie te betrekken zonder hen er daadwerkelijk bij te betrekken. En hij had nog ongeveer acht uur om die noot te kraken.

Met behulp van de ontwerptekeningen als leidraad, lukte het Redds team om een redelijk nauwkeurige plattegrond van Gage's villa te maken, met behulp van multiplexpanelen die door zandzakken op hun plaats werden gehouden om binnenmuren te simuleren. Toen die taak volbracht was, hervatten ze hun schietoefeningen, waarbij ze bijna elke denkbare variant van de verwachte aanval doornamen. Redd had liever schietoefeningen met pop-updoelen gedaan – simpelweg 'pang, pang' schreeuwen bereidde je niet bepaald voor op alle lawaai, rook en woede van een echt vuurgevecht – maar de tijd en omstandigheden, om nog maar te zwijgen van de beperkte voorraad munitie, maakten terughoudendheid noodzakelijk. Hij maakte zich er niet al te veel zorgen over. Het team had veel tijd op de schietbaan doorgebracht en hij had in de afgelopen negen maanden zeker vier dagen per maand met hen geoefend. Ze wisten allemaal wat ze konden verwachten. Deze repetities waren in feite niet meer dan een kwestie van de puntjes op de i zetten voordat het echte werk straks zou beginnen.

Ze waren net met zo ongeveer hun dertigste herhaling bezig toen Redd een telefoontje kreeg van Fleetwood.

De agent kwam meteen ter zake. 'We hebben een probleem, baas. Ik zal afspelen wat we zojuist gehoord hebben.'

Er klonk een korte stilte en vervolgens hoorde Redd de stem van Anton Gage in zijn oor. 'Laat die crypto nog maar even voor wat het is. Ik heb het

gevoel dat de Chinezen hun standpunt daarover nog wel zullen wijzigen en wanneer...'

Gage's stem stierf weg en toen klonk er een nieuwe stem, een mannelijke stem, laag maar dringend: 'Sorry dat ik u onderbreek, meneer Gage.'

Het was niet de stem van Giroux, wat betekende dat er ten minste nog één iemand in de villa aanwezig was, misschien wel een bodyguard. Maar ze hadden nu ook de belangrijke bevestiging dat de man wiens stem hij had herkend inderdaad Anton Gage was. Toch verdween Redds tevreden grijns onmiddellijk van zijn gezicht toen hij hoorde wat de nieuwkomer te vertellen had.

'We hebben zojuist het bericht gekregen dat deze locatie is doorgespeeld.'

'Doorgespeeld?'

'De FBI weet dat u hier bent. Ze zijn al bezig met het ondernemen van actie.'

Dit is toch niet te geloven!

Redds neusgaten vlogen wijd open en hij deed zijn uiterste best om niet uit zijn slof te schieten. Dit was precies waar hij al bang voor was geweest. Het was allemaal de schuld van al die bureaucratie die hiermee gemoeid was. Iemand had informatie gelekt over de naderende overval en nu wist Gage dat ze in de buurt waren.

'Hoelang hebben we nog?'

'Moeilijk te zeggen. We zullen onmiddellijk moeten vertrekken.'

Er klonk een korte stilte en daarna begon Gage weer te praten. 'We zijn te kwetsbaar op de weg. Regel een helikopter om ons op te halen. We moeten onmiddellijk naar het jacht vliegen.'

'Helikopter?' snauwde Redd, alsof hij een vloek uitspuugde.

'Het duurt wel even voordat dat geregeld is,' waarschuwde Gage's helper.

'Hoe lang?'

'Een uur. Misschien iets langer.'

'Doe toch maar.'

Redd had genoeg gehoord. 'Mac, kom terug.'

Het audiofragment eindigde en Fleetwood zei: 'Hier ben ik, baas. Wat is ons plan?'

'Gooi die drone weer in de lucht. Ik wil alles weten over die villa wat er maar te weten valt. Hoeveel vijanden zijn er, waar zitten ze, waarmee zijn ze gewapend.' Hij haalde diep adem en ging toen verder: 'En zorg dat je klaarstaat wanneer wij arriveren.'

Hij hing zonder nog verdere uitleg te geven op en stapte het schiethuis

binnen. 'Frago!' riep hij. Het was de militaire afkorting die gebruikt werd voor een aanvullende opdracht, een term die duidde op een wijziging in het oorspronkelijke plan. 'We vertrekken nu!'

Na een kort moment van verbijstering schakelden de leden van het vliegtteam over in de aan-stand. Ze controleerden hun wapens en verzamelden de apparatuur en munitie die ze tijdens de repetities opzij hadden geschoven. De GEO-schutters wisselden verbaasde blikken; toen stapte hun leider, Alex Tomas, op Redd af.

'Wat is er aan de hand?' vroeg hij.

Zijn Engels was net iets beter dan Redds Spaans, of zoals Tomas het spottend had genoemd: 'Jouw Mexicaans.' Er waren voldoende verschillen tussen Tomas' moedertaal en het dialect dat Redd gedurende de bijna tien jaar die hij in San Diego had gewoond had geleerd om het Engels boven het Spaans te verkiezen als voertaal.

Redd overwoog even om de Spanjaard op het verkeerde been te zetten. Gezien wat hij van plan was, zat hij absoluut niet op de inmenging van de lokale autoriteiten te wachten. Hij zou nooit een betere kans krijgen dan deze om zich van zijn Spaanse collega's te ontdoen. Aan de andere kant, er waren ook voordelen aan de bijstand van deze eilandbewoners. En dus besloot hij ze toch maar het voordeel van de twijfel te geven.

'Iemand heeft Gage gewaarschuwd. Hij is van plan om binnen een uur te ontsnappen. Met een helikopter. Als we hem willen uitschakelen, moeten we in actie komen. Nú.'

Die uitleg leek voldoende. Tomas en het GEO-team waren net als Redd deurschoppers en hoefden dus niet overtuigd te worden. Tomas knikte en wendde zich tot zijn mannen om hun op het hart te drukken de bevelen van de Amerikaan zoveel mogelijk op te volgen. Redd vroeg zich af of het telefoontje dat hij straks naar Kline moest plegen ook zo soepel zou verlopen.

‘Negatief,’ zei Kline vlak. ‘Het spijt me, maar dat gaat niet gebeuren. Het is onmogelijk om binnen een uur goedkeuring te krijgen. Jullie zullen je moeten terugtrekken.’

Redds vuist balde zich rondom zijn satelliettelefoon. Het kostte hem moeite om zijn geduld te bewaren. Klines antwoord kwam niet geheel onverwacht.

Redd haalde diep adem en staarde uit het zijraam van het bestelbusje dat inmiddels over de Ma-13 zoefde, een van de twee grote wegen van het eiland. Omdat hij deze weigering al wel verwacht had, had hij met zijn telefoontje naar Kline gewacht totdat de beide teams al hun spullen al in twee onopvallende passagiersbusjes hadden geladen en onderweg waren. Het landschap dat voorbij flitste, deed hem denken aan dat van South Carolina, wat op zichzelf niet verrassend was, omdat beide plaatsen een soortgelijk klimaat hadden. Maar de gedachte aan South Carolina bracht hem terug bij zijn herinneringen aan zijn militairediensttijd. En aan hoe die geëindigd was.

Hij slaakte een zucht en gaf toen het antwoord dat hij van tevoren al gerepeteerd had. ‘Het heeft ons meer dan een jaar gekost om hem op te sporen. Als hij nu weet te ontkomen, hebben we de volgende keer vast niet weer zoveel geluk.’

‘Hij weet niet te ontkomen,’ wierp Kline tegen. ‘We zijn in staat om al zijn bewegingen te traceren.’

‘En jij denkt dat hij dat niet weet?’ Redd begon langzaam maar zeker zijn zelfbeheersing te verliezen. Hij slaakte nog een zucht en zei toen op een iets rustigere toon: ‘Ik ben er niet zo zeker van hoor, dat we hem ook nog kunnen opsporen als hij die villa eenmaal verlaten heeft. Er zijn te veel manieren waarop hij uit het net zou kunnen ontsnappen. Iemand verschaft Gage informatie over onze operaties. Daarom lukt het hem om ons steeds één stap voor te blijven. We zullen nooit meer een kans als deze krijgen.’

‘Ik begrijp je bezorgdheid, Matty.’

Redd voelde zijn wangen branden bij het horen van de bijnaam uit zijn jeugd. Zijn moeder had hem zo genoemd, ondanks zijn steeds stekeligere bezwaren. Totdat hij haar op een dag dood aantrof met een naald in haar arm. Hij had het nooit erg gevonden dat Emily hem zo genoemd had toen ze nog samen op de middelbare school zaten. Ze deed het nu ook nog weleens. Maar de lijst met mensen van wie hij het tolereerde dat ze hem Maddy noemden was kort en Gavin Kline stond er niet op.

‘Maar dit is nu eenmaal de officiële weg,’ ging Kline verder. ‘We kunnen ons geen internationaal incident veroorloven.’ Alsof hij zelf aanvoelde hoe treurig dat eigenlijk klonk, voegde hij er gauw aan toe: ‘Je krijgt heus nog wel een kans. Dat belooft ik. Misschien nog wel sneller dan jij denkt.’

Redd wist dat Kline niet te overreden viel. Toch lukte het hem maar nauwelijks om zijn woede te beteugelen en toen hij antwoordde, was zijn stem zo hard en onbuigzaam als staal. ‘Weet je wat, Gavin? Maak je maar geen zorgen. Ik regel het hier wel.’

Hij hing op en zette zijn telefoon uit.

‘Dus dat was een nee?’ zei Rob Davis, de wapenexpert van het team en Redds ondercommandant. Hoewel Redd en de mannen alleen maar Redds kant van het gesprek hadden opgevangen, zei de reactie van hun teamleider genoeg.

Redd schudde zijn hoofd. ‘We rijden door. Ik laat Gage niet opnieuw ontsnappen.’

Davis, een senior FBI-agent met meer dan vijftien jaar ervaring, boog zich naar hem toe en fluisterde, zodat alleen Redd het kon horen: ‘Je weet dat ik jou tot in de hel zal volgen, broeder. Maar regels overtreden is gewoon geen optie.’

Redd perste er een grimmig glimlachje uit. ‘Maak je maar geen zorgen. Ik heb alles onder controle.’

Ze verzamelden zich bij het witte bestelbusje, waar Fleetwood hen bijpraatte over de situatie in de villa. ‘We hebben kunnen bevestigen dat er vier mannen binnen zijn, inclusief Gage en Giroux. Die andere twee zouden bodyguards kunnen zijn, maar we weten niet of ze ook gewapend zijn. Er zijn niet veel gesprekken meer gevoerd sinds ze besloten hebben om ervandoor te gaan.’

Redd knikte. ‘Is er al nieuws over wanneer die heli arriveert?’

‘Iemand in het huis had het over twintig minuten. Dat was acht minuten

geleden. Dus als we dit echt willen gaan doen, dan moeten we het nu doen.'

Davis schraapte zijn keel. 'Redd, ga jij het hun vertellen, of moet ik het doen?'

'Ons wat vertellen?' vroeg Tanaka.

Redd wierp Davis een fronsende blik toe en keek vervolgens de groep rond. 'Kline heeft ons geen groen licht gegeven. Het is een politieke kwestie.'

De bekendmaking veroorzaakte een verontwaardigd gemompel, maar Redd legde hun gauw het zwijgen op door zijn hand op te steken. 'We kunnen het niet laten gebeuren dat Gage opnieuw weet te ontkomen.' Hij wendde zich tot Tomas. 'Wij hebben dan misschien niet de bevoegdheid om daar naar binnen te gaan, maar jullie wel.'

De Spanjaard trok verbaasd een wenkbrauw op. 'Daar ben ik nog niet zo zeker van. Wij hebben de opdracht gekregen om met jullie samen te werken, dus als jullie geen bevoegdheid hebben, dan hebben wij die ook niet.'

Redd maakte een wegwerpgebaar om het bezwaar van tafel te vegen. 'Jullie zijn smerissen, toch? Politieagenten? Er zit daar een internationale voortvluchtige in die villa en hij staat op het punt om te ontsnappen. Dat is de enige bevoegdheid die jullie nodig hebben. Jij en jouw mannen kunnen naar binnen gaan. Arresteer Gage en houd hem in hechtenis totdat Kline alle administratieve rompslomp geregeld heeft. Op die manier vermijden we een internationaal incident. Wij zijn jullie rugdekking, maar alleen als observanten... tenzij de situatie onverhoopt toch om iets meer vraagt.'

De leden van de twee tactische teams wisselden nerveuze blikken. Uiteindelijk zei Davis: 'Dat klinkt niet bepaald koosjer, Redd.'

'Ik vraag jullie niet om iets illegaals te doen. En ik zal alle consequenties op me nemen... Maar geloof mij, zodra we Gage in hechtenis hebben genomen, zal het niemand nog iets kunnen schelen of we alle internationale procedures wel in acht hebben genomen.'

Er viel opnieuw een lange stilte. Aan de blikken op de gezichten van de mannen kon Redd zien dat hij er niet in was geslaagd om hen te overtuigen.

'Jongens, kom op. Hij is daarbinnen.' Redd priemde zijn vinger in de richting van de villa. 'Maar dan moeten we er wel naartoe gaan. En. Wel. Nu.'

Tomas sloeg met zijn vlakke hand tegen zijn dijbeen. 'We doen het. De gedachte alleen al dat die... die schurk van een Gage vrijuit gaat...' Hij schudde zijn hoofd. 'Maar wij zijn maar met vier. Ik zou jullie nederig willen vragen of jullie, mijn Amerikaanse vrienden, uiteraard enkel en alleen in de hoedanigheid van observanten, achter ons aan zouden willen komen om te bevestigen dat wij alle kamers hebben ontruimd.'

Redd knikte en wendde zich tot Davis. 'Wat zeg jij ervan, Rob?'

Davis slaakte een diepe zucht. 'Waarom niet? Ik heb gehoord dat dat pensioen ook niet zoveel voorstelt.'

'Kom op dan.' Redd trok zich los uit de kring en reikte met zijn hand in het busje om het laatste onderdeel van hun uitrusting te pakken – een vier kilogram zware kloofbijl. Terwijl hij hem de lucht in slingerde, wendde hij zich tot Tomas. 'Ik breek de deur open.'

In tegenstelling tot in veel andere woonwijken, bevonden de paleisachtige woningen die over de heuvels boven Port de Pollença verspreid lagen zich in afgelegen straatjes en achter hoge heggen en veiligheidsmuren. En dus kon de aanvalsploeg, ondanks het feit dat het laat in de middag was, het subject naderen zonder ook maar enige aandacht te trekken. Als iemand de mannen in volledig tactisch tenue al heimelijk over de weg zag bewegen, dan kwam hij of zij waarschijnlijk alsnog niet naar buiten om te kijken.

De villa werd omringd door een vier meter hoge gepleisterde muur en de oprit lag verscholen achter een stalen hek. Uit de dronebeelden van het terrein was gebleken dat de beveiligingscamera's van het huis op de poort waren gericht, maar er leken geen camera's langs de muren te zijn. Door goed samen te werken wist het aanvalsteam de muur al binnen een paar seconden te beklimmen. Eenmaal aan de andere kant gekomen zetten Fleetwood en Tanaka een wachtpost op om de poort in de gaten te houden en daarmee de enige ontsnappingsmogelijkheid te blokkeren, terwijl de anderen ondertussen het strak gemaaid gazon overstaken, op weg naar de hoofdingang. Er was geen indicatie dat iemand binnen in de villa de binnendringers had opgemerkt, maar iedere man op de grond wist dat de schijnbare stilte zomaar een hinderlaag zou kunnen verbergen.

Ze vormden een rij aan weerszijden van de Franse deuren, met het GEO-team aan de linkerkant en het vliegteam aan de rechterkant. Na een signaal van Tomas stapte Redd naar voren en hief de bijl, klaar om de deur in te slaan, maar toen stak de leider van het Spaanse team zijn hand omhoog, met de handpalm naar voren, om aan te geven dat Redd moest wachten. Nadat hij een bevestigend knikje van Redd had gekregen, stak Tomas zijn hand uit naar de deur en schoof de duimgrendel van de sierlijke deurklink opzij. Er klonk een zachte klik toen de grendel openschoot, waarna de deur krakend openging.

Hij zat niet op slot.

Redd wist niet zeker of dat nu een goed teken was of niet, maar Tomas aarzelde geen seconde. Hij duwde de deur open en stapte naar binnen, gevolgd door de rest van zijn team, en hield zijn Heckler & Koch MP5 in de aanslag. Zodra ze binnen waren, liep iedere man een andere kant op, op zoek naar de kamer die aan hem was toegewezen om zijn taak te vervullen.

Redd hield zijn adem in en wachtte op het geluid van geweervuur, hetzij krachtig, hetzij gedempt, maar hij hoorde niets. Hij nam even de tijd om het oranje glasvezelhandvat van de bijl door de karabijnhaak te steken die hij aan zijn aanvalsvest had vastgemaakt en laadde vervolgens zijn eigen MP5 om achter het GEO-team aan te gaan, dat inmiddels al op weg was naar de volgende kamer.

Ze bewogen zich zo snel en stil als schimmen en trokken in iedere kamer alle kasten en dressoirs open. Twee minuten na de inval hoorde Redd een schreeuw in de kamer naast hem – de zitkamer in het achterste deel van de villa, waar ze met de dronecamera Gage en Giroux hadden geobserveerd, als zijn herinnering aan de plattegrond van het huis inderdaad bleek te kloppen. Het was Tomas, die zichzelf bekendmaakte als politieagent en naar iemand riep dat hij moest gaan liggen.

Redd verstevigde zijn greep op zijn MP5, in de verwachting dat de kogels al gauw in het rond zouden vliegen, maar de kreten die hij in eerste instantie had gehoord werden alleen gevolgd door een overheersing waarbij verdachten werden ontwapend en in bedwang gehouden.

Een kleine seconde later riep Tomas uit: 'Vrij!'

Redd kwam de kamer binnen en hield de loop van zijn machinepistool naar beneden gericht om de GEO-agenten niet af te schrikken. Hij zag dat ze over vier liggende figuren gebogen stonden – ze lagen met hun gezicht naar de vloer en hadden hun armen en benen gespreid, als teken van totale overgave. Tomas en een van zijn mannen hielden de gevangenen onder schot met hun MP5, terwijl de andere twee hen fouilleerden.

Ze hadden de mannen weten te overheersen zonder ook maar één schot af te hoeven vuren.

Redd concentreerde zich op de gevangene met de volle bos blond haar. Hij had zijn gezicht in het chique Berberse tapijt gedrukt, waardoor het moeilijk zichtbaar was. Terwijl Redd naar de bewegingloze man staarde, werd zijn aanvankelijke opwinding over hun succes doorstoken door een klein sprankje bezorgdheid.

Dat ging wel erg gemakkelijk. Er klopt hier iets niet.

Hij gebaarde even naar Tomas en liep toen de kamer binnen en knielde naast de blonde man neer. Zonder ook maar een woord te zeggen stak hij zijn gehandschoende hand uit, greep de man bij de schouder en draaide hem op zijn rug, zodat hij zijn gezicht kon zien.

Dit was niet Anton Gage.

**Nadat zijn missie in het water valt,
raakt Matthew Redd verwickeld in
een gevecht op meerdere fronten.**

In de hoop een belangrijke crimineel te vangen, voert FBI-agent Matthew Redd een ongeautoriseerde inval uit op een luxe villa aan de Spaanse kust. Maar al snel blijkt hij in de val te zijn gelokt... Intussen dreigt er ook aan het thuisfront gevaar, want daar worden zijn vrouw en zieke zoontje belaagd door een nietsontziende motorbende. Een meedogenloze klopjacht volgt waarin Matthew alles op het spel moet zetten om degenen van wie hij houdt te redden.

Ryan Steck weet als gelauwerd thrillerrecensent van zijn eigen blog 'The Real Book Spy' precies waar de perfecte thriller aan moet voldoen. Met *Tegenvuur* liet hij eerder al zijn schrijftalent blijken en ook in dit tweede deel in de Matthew Redd-serie haalt hij alles uit de kast.

NUR 332

ISBN 978 90 297 3734 0

9 789029 737340

KokBoekencentrum.nl
UITGEVERS | UTRECHT